

[Finansministeren.]

første Lærer paa Listen var en Balletdanser, saa gjorde jeg det nærmest, fordi jeg mente, at det var symptomatisk for, hvorledes man saa paa den Slags Ting. Det ærede Medlem Hr. Korsgaard tog tilsyneladende Spørgsmaalet alvorligt og fremførte et indgaaende Forsvar for, at Kadetterne lærte at danse. Jeg skal ikke benægte, at det kan have Værdi. Det ærede Medlem mente, at det var meget nødvendigt, at Officererne forstaa at optræde paa den rigtige Maade, ogsaa i Dansen, naar de skulde varetage deres Hverv. Jeg skal ikke bestride den Betydning, det kan faa for Officerernes Virksomhed. Jeg tror egentlig ogsaa, Dansen er en ret vigtig Bestanddel af Officerernes Virksomhed, saa det er nok muligt, at man bør sørge for, at de udfører denne Virksomhed paa rette Maade. Men jeg kunde have Lyst til at tilføje, at der var maaske ogsaa andre af Statens Borgere, som burde lære at danse paa Statens Regning. Hvorfor skal det alene være Søkadetterne, der faar en saadan Fordel? Det er i og for sig lidt snævert begrænset. Det er muligt, at ogsaa Hærens Officerer lærer at danse, jeg tør ikke udtale mig derom; men selv om det er Tilfældet, er det dog et forholdsvis ringe Udsnit af den danske Befolkning, man paa den Maade giver en særlig Favor. Men ogsaa dette Punkt er jeg nærmest tilbøjelig til at betragte som symptomatisk for, hvordan man ser paa, hvad der skal udrettes indenfor Militærvesenet. Og det kan saamaend gerne være, at naar Officererne danser, gør Militæret mindst Skade.

Fraenkel: Maa jeg tillade mig at sige til den højtærede Finansminister, at Sagen er jo ikke gjort med, at Folkeforbundet optager den Opgave at undersøge Landbrugskrisen. Dermed kan vi ikke lægge Armene over Kors. Naturligvis kan Folkeforbundet fremskaffe det nødvendige Raamateriale og naturligvis ogsaa tælle sammen og stille det op i statistiske Tabeller, men hvad jeg ikke er saa fuldkommen sikker paa, er, at Folkeforbundet *stiller* det hele Problem rigtigt eller læser det indkomne Materiale rigtigt. Det har jeg Lov til at sige, for, saa vidt jeg har faaet Kendskab til, hvad det til syvende og sidst har faaet ud af Undersøgelserne med Hensyn til den almindelige store Krise, har det nok faaet Momenterne op, men det har ikke sundret mellem, hvad der var varigt, og hvad der var forbigaaende. Og det er jo netop det Hovedspørgsmaal, der maa besvares, for

hvis man vil gaa hen og træffe sine Foranstaltninger under Forudsætning af, at Krisen er forbigaaende, og den tværtimod er varig eller omvendt, saa kaster man jo Pengene til disse Foranstaltninger ud til ingen Nytte. Derfor paahviler det naturligvis vore landbrugsministerielle Myndigheder at være med i dette Arbejde. At de kan benytte sig af det, som er udført af Folkeforbundet, er udmærket godt, for det sparer os for en hel Del Penge, men det sparer os ikke for at se med egne Øjne og fælde en selvstændig Dom.

Pinholt: Da Regeringspartiernes ærede Ordfører (Hans Nielsen) havde Ordet i Gaar, udtalte han vel for 7 Gange 77de Gang sin Beklagelse over den Tilpasnings- og Reguleringspolitik med Hensyn til de offentlige Udgifter, som den forrige Regering havde gennemført, og han beklagede navnlig, at derved var der egentlig ikke sket andet end, at Udgifterne var blevet væltet over paa Kommunerne; derved havde de faaet meget forøgede Skattebyrder. Jeg tror ogsaa, han sagde, at for nogle Kommuners Vedkommende var Skattebyrderne steget indtil 2 pCt. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg oplæse et Par Ord. Det ærede Medlem udtalte:

„Det var efter min Mening en Retfærdighedshandling overfor Kommunerne, som Finansministeren derved foretog“ — det vil sige, at han har stillet disse 10 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne — „thi hvis nogen er ramt af den foregaaende Regerings Synder, er det Kommunerne, idet alle de Nedskæringer, som er foretaget i de sociale Udgifter, har ført til en betydelig Forøgelse af de kommunale Skatter.“

Jeg ved naturligvis ikke, hvor den ærede Ordfører har sine Oplysninger fra. Han er jo en Mand, der til daglig beskæftiger sig med Finanser og har Indsigt i alle disse Forhold, det ved jeg jo. Men naar jeg ser efter i „Statistiske Efterretninger“ f. Eks., faar jeg et helt andet Billede ud. Nu kan man formentlig ikke helt forkaste „Statistiske Efterretninger“s Tal, selv om man naturligvis maa sige, at det ærede Medlem har med betydelige Pengeforhold at gøre. Lad os tage Finansaaret 1927—28. Det er det sidste Aar, hvor de kommunale Myndigheder har kunnet ligne, uden at deres Ligning var paavirket af Nedskæringen. Vi ser da, at for Købstadkommunernes Vedkommende var Skatteprocenten i 1927—28 gennemsnitlig 7,1 pCt., for 1930—31 7,25 pCt. Det er jo ikke nogen mægtig Stigning af Skatte-